

пасажеритѣ, окачени задъ вратата, и най-лесно отъ всичко разбрахме, че слѣдъ единъ часъ можемъ да обѣдваме. Добрѣ. Заловихме се първо за тоалета си, като оставихме послѣ да му мислимъ, какво ще се прави.

Brodway Central Hotel има осемъ стотинъ стаи. Ние бѣхме на петия етажъ. Единъ часъ слѣдъ пристигването, ние, съвсѣмъ готови, почнахме да изучаваме, отъ кждѣ и какъ трѣбва да слѣземъ, за да попаднемъ въ ресторана, и рѣшихме, че е най-добро да намѣримъ нѣкоя стълба, да слѣземъ чакъ долу и да попитаме. Така и направихме, за голѣмо очудване на слугинитѣ — отчаяни грозотии, — които като истукани сѣдѣха по двѣ, по три въ коридоритѣ на всѣкой етажъ и не можаха да се начудятъ, какъ така по стълба да се слиза, когато има подъемни машини. Долу, като се увѣриха, че ние положително не можемъ да се разберемъ на тѣхния езикъ, повикаха едно еврейче, което долѣтѣ, завъртѣ се около насъ, зацвърча и въ една минута ни се препоръча на французки съ толкова думи, колкото едва ли ще чуешъ отъ Американци отъ Нью-Йоркъ до Сан-Франциско. За една минута ние узнахме, че той е un vrais parisien, че е служилъ много години въ *французкото атлантическо параходно дружество*, че е кръстосалъ цѣлия Истокъ, че е „интелигентенъ“, „но щастieto му таквози“. Само, че не можеше да се осѣти, на кждѣ е България „Vous savez, ici on oublie l'Orient“. Туй „парижанче“ ни заведе на втория етажъ въ ресторана, и слѣдъ като заехме първата свободна маса, той се оттегли, като ни пожела добра охота и ни увѣри, че ще бѣде винаги на наше расположение. Останахме сами, сѣдимъ и се гледаме. Наоколо ни обѣдватъ около стотина души,